

Hyglas

KARRAS si poručil přinést do knihovny postel. „Díky Opolosi, díky Dyriane.“ Na tom něco nehraje.

„Hele, Hyglasi,“ ptá se celkem záhy svého nejlepšího přítele mezi mágy (protože s ním tráví prakticky celé dny) a odborníka na ohnivou magii (čtvrtý runový kruh). „Já jsem myslel, že *trojka* toho černovlasýho exkomunikovala.“

„Na vlasech nezáleží, jde tu o kůži,“ odpovídá, aniž by zvedl oči od knihy.

„Já jsem kdyžtak tady,“ ozval se zezadu Opolos, Karrasův oblíbený novic.

„Hele, já nejsem blbec, jo. Tady Opolos je můj oblíbený novic, vím, že tu byl. Ale Dyrian.“

„Jo, Pyrokar se rozhodl vzít ho zpátky. Venku je nebezpečno a že by prý zemřel, což si nechce vzít na svědomí. Je vůbec poslední dobou nějak roztržitý. Jako ostatně...“

Karras Hyglase přerušuje. „Dobrý. Hele, nemáme ještě někde něco od Y’Beriona? Nějaké homilie nebo tak něco?“

„Aha, takže kvůli tomu sis sem dal donést tohle?“ hleděl zaraženě Hyglas na postel. Karras se na ni též zaraženě podíval. „Tím chci říct, že pořád ležíš v těch pátračích...“

„A neměl bych? Nejsem jako tamten: ‚Oddali se mocnému démonovi, užívali při tom velké množství drogy. Je to jasné! Jsou to bývalí členové Bratrstva Spáče, šmitec, jedu pryč.‘ Je to možná pravda, ale tím to teprve začíná! Kromě toho – všiml sis, kolik poznání jsme si už nechali utéct? Co víme dneska o bariéře?“

Když se Karras do něčeho pustí, lze ho sotva zastavit. Vysvětluje teď, kolik nepřipustného neznáma jsme si dovolili, když jsme nepodrobili Spáčovo zmizení důkladné investigaci. Pokud mělo za následek, že proměnilo esenci dříve ryze čistě lidských bytostí tak, že nyní obsahuje i démonický živel, lze jen spekulovat, jaké další následky mohl mít onen démonický křik. Kromě toho Karras používá pro zjednodušení vulgarizovaný termín „pátrač“, zatímco odborně by měl hovořit o „malebiontech“. Hyglas se pokouší skákat Karrasovi do řeči a upozorňuje ho, že zatímco se zaobírá

bytostmi, které nejdříve šly po bezejmenném, ale nakonec šel bezejmenný po nich a prakticky je vyvraždil, tak se momentálně celá polovina ostrova hemží kohortami skřetů a...

„Ale na to se já ptám! O co asi těm zbylým jde, když jim bezejmenný unikl! Jsou to částečně démonické bytosti, ty si jen tak neoddychnou!“

„U Barthosovy moudrosti, Karrasi! Snažím se ti říct, že zatímco máme svůj klášter za jediné bezpečné místo na ostrově, zmizelo nám tu několik noviců! Všichni se snaží vypátrat, co za tím je, jenom ty tu pořád zkoumáš ty svoje pátrače!“

„Tak to jste všichni pátrači a já zkoumám vás!“

„Dobrej fór!“

„Možná. Ale když pátrají všichni, nevypátrají nic a jenom si překáží. Tak možná, že když budu já pátrat po jediné věci, vypátrám nakonec všechno.“

„Ale nepřítel...“

„Nepřítel má mnoho tváří. Těžko říct, která z nich představuje pro klášter největší nebezpečí.“

Po tomto Hyglas rozpravu ukončí a tváří se popuzeně. Karras chvíli taky, ale pak se usměje, protože ví, že může zase dnem i nocí hloubat nad pátrači. Však z toho důvodu si také nechal do knihovny přenést postel...

Opolos

KARRAS právě dojídá večeři, již si nechal přinést od Opolose, svého oblíbeného novice a bývalého pasáka... ovčí, nyní aspirujícího pommága. Kdyby byl Karras Opolosovi právě nepodával výklad o pátračském rouchu, možná by si všiml i toho, že jeho porce je velmi skromná (a že by s ní tudíž nemusel drobit na nákres pojednané róby, jež zhotovil s takovou pílí).

„Tedy, roucho je šito z obyčejné vlny. To mě překvapilo, čekal jsem, že budou používat len. Není nad to se vzdělat. Některá roucha mají silnou podšívku – proto jsou pak tak odolná. Jak jsem vyzkoumal – občas se jedná o přebarvená roucha noviců,

jimž byla jen přišita spodní zvonová část, rukávy a samozřejmě kápě. Jako barvidlo používali, předpokládám, kůru slivoně.“

Opolos si vše pozorně zapisuje, Karras ho ani nepochválí a pokračuje dál, vykládá o výztuži roucha, jež je v podstatě vytvořena tímž způsobem, jako výztuž běžných rouch mágů ohně. Vysvětluje, jak si vypomoci člunkem na stavu. Pomalu také dojídá.

„A teď tě určitě zajímá, jakým způsobem je vyrobena jejich maska. Samozřejmě je nemohli všechny vyřezávat – takhle by se maska vyrobit dala, ale ne v takovém množství! Sádra by se zase snadno lámala a nositel by se při tom mohl i zadusit! Nene, pátrači použili zcela nový materiál, nazval jsem ho zatím pryž – vůbec nevím, odkud jej berou. Vím ale, že jej potahují látkou, kterou barví světlicí barviřskou, kterou tady pochopitelně hojně pěstujeme. To je všechno přespříliš zřejmé! Ale vědět tak – u Zubenových zubů – co se skrývá *pod* tou maskou, to je pro mě stále záhada!“

Opolos horlivě přitakává a mlčky přebírá od Karrase prázdný talíř. Není divu, že se zde vyvinula náklonnost.

„Odnes to, prosím, zpátky do kuchyně. Kdyby tě to zajímalo ještě víc, tak jsem velkou část svých poznatků již založil do pátého svazku *Acta tenebrica* (s. 241-266). Teď mě zase nech chvíli bádat.“

„Mistr Ulthar se ptá, jestli přijdete dnes na konvent. Řeší se prý záhadné zmizení dalšího novice.“

„Vyříd' mistru Ultharovi mé omluvy. Stejně bych tam byl jen málo platný.“

„Vyřídím, mistře. Potřebujete sdělit ještě něco?“

„Ještě k tomu, co se skrývá pod maskou... Samozřejmě, jde-li o členy Spáčova Bratrstva, lze očekávat holou hlavu a tetováž v obličejí. Co mě opravdu rmoutí, jsou ty oči. Podle všeho permanentně rudě zbarvené – ale! Podle jedné méj teorie se barva může měnit dle emocí, kterou pátrač zažívá. Ale jelikož jsou skoro pořád jen vzteklými nástroji zla... jistě, jistě, zdržuju tě... Na, vezmi si ještě toto. Dárek od mistra svému oblíbenému žákovi. Původně byl pro někoho jiného,“ říká Karras a Opolosovi předává posvátný amulet.

Marduk

KARRAS byl vyrušen. Už po několikáté od chvíle, kdy se důkladně ponořil do spisů náčelníků Bratrstva. Umí se vůbec mágové a novicové ohně chovat? Kdo to beztak je? No jistě, Marduk, ten šoupe nohama.

„U Corristova ztraceného důvtipu, Marduku, proč se tu zase couráš?“

„Chodím sem psát svitky, Karrasi, pro případ bitvy se skřety.“

„Není snad náš klášter pro ně nedobytný?“

„Pouze za předpokladu, že budeme přichystaní na lítou bitvu! Proto já píšu svitky pro novice, Neoras s Parlanem vaří lektvary, Gorax připravuje přidělový systém pro případ obležení, Talomon zkoumá onu tajemnou kryptu po Xardasovi, Hyglas společně pátrá po příčině mizení noviců, jenom ty...“

„Prosímte, kdo teď vlastně hlídá bránu, když od nás odešel Milten?“

„Ještě donedávna to hlídal znovu přijatý Dyrian, nyní se střídají hlídky, na nichž se nepodílíš jenom ty, zatímco tu zkoumáš již mrtvý a nepotřebný problém!“

Na co má Karras reagovat dřív? Na Dyriana? Na to, že se nepodílí na střídání hlídek? Na to, že prý zkoumá nepotřebný problém? Vyřeší to prostě:

„Pročítám také Pedrova akta. Vezmi si, jak se s jeho pomocí dostali pátrači hluboko do našich komnat, až k Innosovu oku. Podařilo se jim zlomit dosud nepokořenou pečeť magie. A my bychom se o to neměli zajímat?“

„Hele, nerad ti to říkám, ale bratři si začínají myslet, že jsi posedlý.“

„Nemá snad Pyrokar tu knihu?“

„Co?“

„Almanach posedlých, přeci!“

„Nerozumím...“

„Knížka, ve které jsou napsána jména posedlých.“

Karras netuší, jak specifictější by ještě mohl být.

„Aha. Ale oni to myslí tak, že jseš tak moc posedlej tím výzkumem pátračů.“

„Aha! Ale s tím almanachem jsi mi vnuknul nápad. Mám dojem, že jsem tu knížečku mohl prozkoumat důkladněji, zkusím poprosit Pyrokara, třeba je ještě bude mít.“

Pyrokar

KARRAS nechce ztrácet ani vteřinu. Proto nejde za Pyrokarem, ale pokračuje v četbě. Opata vyhledá teprve u večere v refektáři, aby spojil příjemné (dotázání se na almanach) s užitečným (stravování a nutnou etiketu družby s Řádem). Sedne si rovnou k němu, jako mág nejvýše postavený po radě tří a Talomonovi na to má plný nárok.

„Pyrokare, potřeboval bych se znovu podívat na almanachy posedlých. Máš je ještě?“

Nemá. Zničil je jako nesvatý předmět, který beztak nemá co dělat za zdmi kláštera. Taky prý přeje Karrasovi dobrou chuť.

„Díky. Samozřejmě, že tyto infamní předměty nemají za zdmi kláštera co dělat. Bezejmennému jsem proto důrazně zakázal přinést do kláštera tělo jednoho z nich (kdybych to býval udělal, mohl jsem se ovšem podívat jedné z těch bytostí pod masku, což by bylo poznatkem k nezaplacení...). Ale ptám se beztak, za hypotetického předpokladu, že již jednou byla svatost překonána, není prostě zlomena? Srv. k tomu *Význam zrady a zlomení kouzel*, s. 13n.“

Jestli prý ví, co zrovna večerí. A jestli mu v tom něco nechybí. Karras se podívá do talíře a převalí si sousto přes jazyk.

„Kroupy. Nechybí mi nic, samozřejmě by to mohlo být chutnější. Ale jak to souvisí s pátrači?“

Prý má od předchozího dne klášterní stádo ovcí o jeden kus méně. A proto není dnes k večerí jehněčí. Dává to smysl? Karras chvíli přemýšlí.

„Takže se teď krom noviců ztrácí i ovce? A Gorax proto musel omezit přiděly? A zmizela některá z ovcí, nebo náš beran?“

Jedna z ovcí.

„Tak k čemu ten apokalyptický tón? Nějak jím tu hýří! Problém by byl, kdybychom přišli o našeho berana.“ Karras se odmlčí, jako by mu bylo trapné vysvětlovat, že důvod toho souvisí s kopulací. Pak se vrací ke slovu: „Když tedy nemáme almanachy, nemáme ještě někde nějaká ztracené kousky korespondence s Corristem a mágy z kolonie?“

Prý ve skriptoriu. Karras je lehce rozhněvaný, a tak nechává u stolu nedojedené kroupy a míří do skriptoria.

Neoras

KARRAS Neorase svým náhlým vpádem vyděsil.

„Klid, jenom si potřebuju něco přezkoušet. Třeba mi budeš moci pomoci. Mimochodem, slyšel jsi o tom, co říkal Y’Berion, ten mág?“

„No dobře, ale tak to není mág. To je hulič, to je zhulenec...“

„Jasně, no, ale poslechni si tohle: ‚Žák zkouší věcmi pohybovat pomocí rukou a nohou, mistr jimi pohybuje duchovní silou.‘ (Citovat nemůžu, ještě to nikdo nevydal.) Nevinné, že? Skoro bychom to mohli aplikovat i na naši klášterní komunitu. Teď si ale představ, že to posuneš do démonické sféry...“

„Jak?“

„Co třeba takhle: ‚Mistr pohybuje předměty duchovní silou, ale ten, kdo je skutečně mocný, pohybuje předměty cizíma rukama a nohama...“

„To je školský výměr politika.“

„...anebo cizí duchovní silou! A s tímhle, můj milý, máme my tu čest! Tohle si tu dovolujeme přehlížet!

„Vždyť jsou povraždění...“

„A tohle prováděli už v Bratrstvu Spáče! Měli na to vlastní runy – jednomu říkali šarm, druhému ovládnutí.“

„Bratrstvo je ale taky pryč, ne?“

„A úplně mistr v tom byl Cor Kalom. Vedle něj je Y'Berion skutečné nevinátko. Zatímco velký Ypsilon se nechával vykuřovat kadidlem a obskakovat héterami, poslechni si, co dělal tenhle blázen...!“

„Snad později, mám tu teď na práci...“

„V pořádku, nebudu rušit, ale ten Kalom by tě zajímal. Už dlouho o pátračích vím, že byli dlouhodobě vystavováni vlivu drog. Co bys asi řekl, že ta droga byla?“

Vše svědčí o tom, že Neoras by neřekl nic.

„No, asi, že tráva z bažin – Cannabis palus! Právě to jsem si myslel já, právě to si myslel i bezejmenný. Taky to byla pravda – ale jenom část pravdy! Ten člověk cpal do členů Bratrstva výměšek z čelistí důlních červů...! Pravidelně! Posloucháš mě?“

Neposlouchá.

„Pokud dobře vím – studoval jsem dlouho spisy toho blázna Ignaze – dlouhodobé užívání tohoto výměšku blokuje sekreci flegmatu do těla. Oba víme, co to znamená vzhledem k agresivitě.“

Karrasi, on neposlouchá.

„Podobné výzkumy – jak jsem zjistil z naší korespondence s Corristem (zejm. list CLI) – prováděl v kolonii Damarok, a to na sekretu žihadel krvavých much. Jiná substance, analogické působení, analogické účinky. Ale nikdy patrně nedošel tak daleko jako Kalom. Protože ten do nich nakonec začal prát výměšek ne z kusadel, ale přímo z vajec důlních červů!“

„COŽE!?“ Tak přeci jenom poslouchal.

„Je to tak! Pokud se nemýlím, tak tohle by mělo už nejen flegma blokovat, ale rovnou měnit složení žláz, které je vypouští. Jen víc krve a žluči! Hrozné. Tváře těch jedinců musí být deformované stavy permanentní zlosti, jejich hlas přibližně o oktávu nižší s větší sonoritou. Jde z toho na mě hrůza. Zajímalo by mě, jestli tyto lektvary aplikoval Kalom i sám na sebe... Potřeboval bych si to ovšem ověřit experimentálně. Na to jsem se tě chtěl ostatně

zeptat – nedokázal bys vytvořit nějakou náhražku vejce důlního červa?“

„Promiň, Karrasi, ale to by asi nešlo. Koneckonců – neustále teď pracuju na léčivých lektvarech a lektvarech many. Občas se mi poštěstí a namíchám i něco s permanentními účinky. Asi si budeš muset poradit beze mě...“

A tenhle člověk prý dovedl vytvořit náhražku vejce *dračího*.

„Hele...“ to ještě Neoras dodává, „venku se to hemží skřety a uvnitř se taky dějí záhadné věci a ty...“

„No jo, no jo; není divu, když přijmete znovu vykázaného novice...“

„Myslíš Dyriana? Ten byl dneska nalezen mrtvý, někdo ho uškrtil... Víš ty vůbec, co se tady děje?“

Neví. Ale možná už chápe lépe než všichni kolem.

Babo

KARRAS si to po nějaké době – neví, jak dlouhé – znovu zamířil do refektáře. Sotva vejde, bratři mágové se otáčejí nebo urychleně dojdají. Karras proto usedá vedle jednoho z noviců.

„Jak se jmenuješ, novici?“

„Babo, mistře Karrasi.“

Kdyby se Karras opravdu zajímal o to, co mu novic odpovídá, možná by nadskočil a urazil se.

„Poslouchej, slyšel jsi někdy o...“

„Nebudete mi vysvětlovat nic o pátračích, že ne, mistře?“

„Novici, jsi neukázněný. Nechci s tebou hovořit o pátračích, ale o Bratrstvu Spáče. Jak možná víš, jejich společenství se dělilo v zásadě na tři kasty. Novice, templáře, řečené GOR NA, a guru, řečené BAAL. Pak tam byli ještě tři představení, ale ty můžeme pro teď nechat stranou.“

„Já se omlouvám, mistře, ale dneska se pohřešuje Dagobert, byl to tady v klášteře můj nejlepší přítel...“

„To mě velice mrzí. Ale kdybys mě nechal mluvit, možná bys v mém výkladu zaslechl i možné tóny útěchy. Poněvadž jsem se

dozvěděl, že někteří členové Bratrstva zůstali i po pádu bariéry sami sebou. Kdybych tu jen mohl některého z nich mít...! Představ si, že těchto pár muselo v jeden moment přijít o téměř *všechny* své přátele. Ne jako ty.“

„Mistře...“

„A teď to podstatné! Ve chvíli, kdy byli bývalí členové Bratrstva přeměněni na pátrače, rozdíly mezi nimi jako by se srovnaly. Všichni nasadili masky, takže vypadají na pohled stejně. Kdybychom ovšem podle mé teorie nahlédli *pod* masky (káž bychom mohli!), zjistili bychom, že na obličejích, deformovaných stimuly fyzikálními i duchovními, je stále tetováž, jež rozlišuje postavení každého z nich! (K tomu viz přílohu k mým *Závěrům o Spáčovu bratrstvu*.“

„Karrasi, ty se vážně zabýváš takovým odporným barbarským zvykem, jako je tetování?“ brblá Gorax od vedlejšího stolu.

„Vědění si vyžaduje jistý nezaujatý postoj. Mimo jiné také jistě určitý asketismus a odhlédnutí od pofidérních problémů. Třebaže nemusí být pofidérní vždy. A nyní se vracím tam, kde jsem skončil. Postavení v Bratrstvu odpovídá i budoucímu chování pátračů. Nejvíce bylo noviců – z nich se stali ti pátrači, kteří prostě křížovali khoriniskou krajinou a snažili se polapit bezejmenného. Jiná sorta už jsou bývalí GOR NA. Dle mé teorie jsou to právě oni, kdo stojí za únosy osob, za jejich posednutím a podobnými výboji. Nejmocnější jsou bývalí BAALOVÉ. Ti stojí za zničením Innosova oka.“

Karras se zase jednou nadechne.

„Guru bylo, nakolik je mi známo, pět. Tondral, Orun, Tyon, Namib a Cadar (seřazení dle moci). Bylo pár aspirantů na titul Baala i pár jeho samozvaných proponentů, nicméně právem nosilo tento titul jenom těchto pět. Nyní – tři z nich jsou mrtvi, totiž ti, kteří zničili Innosovo oko. A teď, to si poslechněte vy, kteří neustále mluvíte o nebezpečí kolem a zbytečnosti mého výzkumu – co my víme o zbylých dvou guru?“

Karras promluvil dramaticky, ale vidí, že v refektáři zůstalo jen několik noviců (včetně Opolose).

Parlan

KARRAS přemýšlí, kolik uplynulo dnů... pět (pět!) ... už se v tom rýpe moc dlouho, ani si nevšiml, že mu Opolos nepřinesl večeri. A vůbec je kolem ticho. „Hyglasi?“ Nic. Něco tady nehraje. Dal se do přemítání.

„Ti Baalové... ti by byli schopni kdečeho...“ Třeba vlastního přemísťování? „Třeba. Podle *Deníku bezejmenného hrdiny* (úkol ‚Hledání ohniskových kamenů‘) toho byl schopen i novic Lester.“ Co dál? Zneviditelnění? „Třeba se pod maskou pátrače neskrývá vůbec nic, jen prázdno pod kápí!“ Všude po ostrově jsou skřeti. „Klášter je pro ně nedobytný. Dokáže ho vůbec někdo překonat?“ Dobrá otázka! Dokáže? „Už tu jednou byli!“ Jen prostřednictvím posedlého... „To jim stačí.“

Vyjde na nádvoří, je pozdní večer, před kostelem stojí Parlan, jinak liduprázdno. Jde za ním.

„Zdravím, Parlane, přemýšlel jsem teď hodně o tom, co se vlastně tehdy pátračům podařilo, když posedli Pedra...“

Parlan mlčí, zní to vyčítavě.

„Parlane?“

Něco je na něm jinak. Nemá on jiné roucho? Vznešené roucho ohně. Povýšil.

„Ó, gratuluji k povýšení, Parlane, promiň, že jsem si toho hned nevšiml.“

Parlan nic.

„Parlane!“

Nic.

„Parlane!“

Karrasi!!!

Náhle pohlédne Parlan černým pohledem. Karras reaguje promptně, odráží magický útok tím, že Parlana zmrazí. „On je posedlý!“ A pak už se valí z kostela novicové a další mágové. A všichni jdou po něm! „Rychle do sklepení! Do komnat Innosova oka!“

Karras běží k portálu a vyvolá tu několik golemů – ti mu snad koupí trochu času. Dole – už mu to je jasné – ho čeká strašný nepřítel. Je vyplašený, ale říká si, že pokud uspěje, bude moci korunovat svůj výzkum...

Proti němu Neoras. Též posedlý! Karras ho promptně zmrazí a krade lektvary many z jeho laboratoře. Teď už sviští tajnými klášterními zákoutími, ano, už je ve vznešené síni, kde bylo Innosovo oko. Velké sochy, zlacené... Karras ale nemá čas si to prohlížet – nemýlil se. Stojí proti němu asi deset pátračů.

Vyvolává golemy, vrhá ohnivé koule, pije lektvary. Boj je lýtý, přesila značná. Uhne jednomu blesku, druhému, pak ale zásah. Ááá! Bojuje dál, pár pátračů už padlo, ale teď padá on, Karras. Teď ne! Vždyť už jsou jen čtyři! Ale nezvládá to, tmí se mu před očima, už vidí jenom... co to vidí? Jeden z pátračů podřízne druhého. Třetího. Čtvrtého! Co?

Teď kráčí ke Karrasovi. Také ho podřízne? Ne, snímá si masku. Teď se Karras doví pravdu! Teď, když umírá...

Maska je dole.

A vidí Opolosovu tvář!

„Oči, ukaž mi svoje oči,“ šeptá. Jsou hnědé, ne rudé. A na krku Opolosovi visí ochranný amulet. „Nebojte, mistře. Byl jsem dobrý žák.“

Karras už dodýchává. Ale zvládl to. „Co můj výzkum?“ Neboj se, Karrasi, někdo ho dokončí. Odpočívej v pokoji.